

gyom; ez nem megy, ez az állapot nem tér vissza, ez a képzet. Marad a küszködés örök náthája, a teljesítendő kisszabású kötelességek nyúge és nyűglődése, reménye annak, hogy bármi véget érhet itt anélkül, hogy mi a végszóig érjünk. Reggel van megint, vackolódom, készíteni kell Totyiék kosztját, el kell majd olvasni ezt „betűhibára”; mondom, mindenféle merészkedés után az aprólékosság marad, levelek, telefonok, húzom-nyúzom intézések. Ehhez képest az a gyötrelmes induljunk el te meg én, ahogyan dolgozatomat kezdtem, még mindig üdv és szárnylebbentő könnyűség.

Azért írunk mindig, hogy ez véget érjen, és lassan az ismétlés vágyát sem hagyja; csak akkor valóban mi marad. Ha igazából az éj sem, a bor sem, a cigaretta sem; csak a szorongás és szutykolás, nagyon rossz vicc: a hátha helyett csak a nátha. Kész gyöt-relem a magam társasága, s még így sem kész soha.

1998 szeptemberében

Rába György

RIADALOM AZ ALVILÁGBAN

Ültess üres sörösüvegeket
süllyeszd nyakig a kerti földbe
futkározzon fölöttük
éhen valami szenvedély
tutul bennük a szél
fordul menekül a vakond
neki üzenhet az a rém
tüzes gégeből beszél
fenyegeti a szörny
prémvadász indulója

A HINTA

Hintázunk itt vidáman
hintázunk itt vadul
a teljes panoráma
már agyunkba tolul
rábírja hajtva följebb
röptét nem kellene
tótágásra a földet

a hinta szelleme
átfordulunk s pörögve
talpünk fölött eget
látunk s látjuk örökre
ahogy nem lehetett

ÖNKOMMENTÁR

Itt többértelmű a jelentés
mert az énnak elégtelen
a nyűtt tapasztalati rend és
jól tudja ő sem oly szerencsés
hogy ne sürgesse a jelen

Karnyujtásnyi meg talpalatnyi
határu jutott neki tér
javát ezért tornyozza az ki
ingéül kontinenst kiszabni
vágyott s most helybenjárva él

Ritoók Zsigmond

ANTIGONÉ MAGÁNYOSSÁGA

*A 85 éves Szabó Árpádnak, egykori
Sophoklés- és Parmenidés-órákra em-
lékezve, hálával*

Antigoné egyedül van. Magányos, mint a nagy sophoklési tragikus hősök mind, s többnyire a nem sophoklésiak is. Ez közhely, valószínűleg nem is vitatja senki. Kérdés azonban, hogy miben áll magányossága. A legkézenfekvőbb felelet az, hogy egyedül cselekszik, egyedül temeti el testvérét, Polyneikést, egyedül mer szembeszállni Kreóonnal. Ez igaz, de némi árnyalás szükséges. Sokan vannak, akik rokonszenvűkkel mellette állnak. Így a város népe (693), bár őket senki sem kérdezi. Így Isméné, aki kész akár meg is halni vele (543–6). Így Haimón, aki nemcsak kész erre, hanem meg is teszi (1235–6). Még a thébai öregek is, megfélemlítve, óvatosan kifejezésre juttatják, hogy érzik: valami nincs rendben Kreón rendelete körül (278–9), s megpróbálnak kibújni az engedelmesség és a felelősség alól (216–20). Végül is azonban Antigoné